

مجموعه جلدی ۳

قصص شیرین لار

شب سال نو بود. هوا سرد بود. برف می‌بارید. دخترک کبریت‌فروش، در خیابان‌های سرد و پُربرف می‌گشت و با صدای بلند می‌گفت: «کبریت... کبریت دارم، خواهش می‌کنم بخرید!» اما کسی به او اعتمایی نمی‌کرد. همه تندوتیز از کنارش می‌گذشتند و می‌رفتند.

زنی از دور پیدا شد. دخترک به طرفش دوید و التماس کرد: «خانم، خواهش می‌کنم از من کبریت بخرید!

- لازم ندارم دخترجان. در خانه، کبریت زیاد دارم.

برف لندتر می‌بارید. دخترک از سرما می‌لرزید و با خود حرف می‌زد: «وای، چقدر سرد است، باید به خانه برگردم، اما نه... تا کبریت‌ها را نفروشم نمی‌توانم برگردم، چون پدرم دوباره کتکم می‌زند.»

دخترک ایستاد. دست‌های یخ‌زده‌اش را جلوی دهانش برد و به آنها "ها" کرد؛ و دوباره به راه افتاد.

«کبریت... کبریت دارم، خواهش می‌کنم بخرید!

اما گرسنگی به سراغش نیامد. هیچ‌کس از او کبریتی نخرید.

دخترک گرسنه بود. از صبح چیزی نخورده بود. دلش از گرسنگی ضعف می‌رفت. از خانه‌ای بوی خوش

غذا بلند شد.